

Так протягом місяця для студенток було організовано в різноманітних місцях дванадцять фітнес-івентів (теоретичної та практичної спрямованості), на яких здійснювався фотосупровід. Студентки самі обирали фітнес-івенти, які їм цікаво було відвідати.

Завершився марафон організованим святом, на якому підбили підсумки, визначили та нагородили цінними призами переможців.

Після завершення марафону у дівчат покращилися показники параметрів тіла на 15%, зменшилася вага тіла на 20 % та набули компетенції ведення здорового способу життя.

Висновки. Сьогодні існує потреба привернути увагу молоді до здорового способу життя, урізноманітнити процес фізичного виховання, сформувані компетенції збереження власного здоров'я.

Упровадження здоров'ярозвивальних фітнес-технологій є одним із пріоритетним напрямків підвищення ефективності процесу фізичного виховання студенток закладів вищої освіти.

Література

1. Булатова М.Н. Event-marketing-управление событиями. Бизнес и профессия / М.Н. Булатова. – Иркутск: Изд-во Иркут. гос. ун-та, 2009. – 195 с.
2. Кузнєцова О. Т. Методична система застосування оздоровчих технологій у процесі фізичного виховання студентів : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня докт. пед. наук / Кузнєцова О. Т. – Київ, 2018. – С. 1.
3. Носко М. О. Теоретико-методичні аспекти зміцнення фізичного здоров'я учнівської та студентської молоді / М. О. Носко, С. С. Єрмаков, С. В. Гаркуша. // Вісник Чернігівського державного педагогічного університету. – 2010. – №76. – С. 243–247.
4. Редько Т.М. Здоров'ярозвивальні технології в процесі фізичного виховання студентів педагогічних університетів / Т.М. Редько. // Вісник Чернігівського національного педагогічного університету. – 2015. – №129. – С. 271–274.
5. Сериков В.В. Образование и личность. Теория и практика проектирования педагогических систем / В.В. Сериков. – М.: Издательская корпорация «Логос», 1999. – 272 с.
6. Шумович А.В. Великолепные мероприятия: Технологии и практика event management / А.В. Шумович. – М.: Издательство «Манн, Иванов и Фербер», 2008. – 336 с.

References

1. Bulatova, M.N. (2009). Event-marketing-upravlenie sobyitiyami. Biznes i professiya [Event marketing event management. Business and profession]. Irkutsk: Izd-vo Irkut. gos. un-ta. [in Russia]
2. Kuznecova, O.T. (2018). Metodichna sistema zastosuvannya ozdorovchih tehnologij u procesi fizichnogo vihovannya studentiv [Metodichna sistema zastosuvannya ozdorovchih tehnologij u procesi fizichnogo vihovannya studentiv] Extended abstract of Doctor's thesis. Kiiv [in Ukraina].
3. Nosko, M.O., Ermakov, S.S., & Garkusha, S.V. (2010). Teoretiko-metodichni aspekti zmichennja fizichnogo zdorov'ja uchniv's'koj ta student's'koj molodi [Theoretical and methodical aspects of strengthening of physical health of students and students]. Visnik Chernigivs'kogo derzhavnogo pedagogichnogo universitetu – Bulletin of Chernihiv State Pedagogical University, 76, 243-247 [in Ukraina].
4. Red'ko, T.M. (2015). Zdorov'jarozvival'ni tehnologii v procesi fizichnogo vihovannya studentiv pedagogichnih universitetiv [Health development technologies in the process of physical education of students of pedagogical universities]. Visnik Chernigivs'kogo nacional'nogo pedagogichnogo universitetu – Bulletin of Chernihiv National Pedagogical University, 129, 271–274 [in Ukraina].
5. Serikov, V.V. (1999). Obrazovanie i lichnost'. Teorija i praktika proektirovanija pedagogicheskikh sistem [Education and personality. Theory and practice of designing pedagogical systems]. M.: Izdatel'skaja korporacija «Logos» [in Russia].
6. Shumovich, A.V. (2008). Velikolepnye meroprjatija: Tehnologii i praktika event management [Great activities: Technology and practice event management]. M.: Izdatel'stvo «Mann, Ivanov i Ferber» [in Russia].

Завальнюк О. В.

Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова, м. Київ

ФІЛОСОФІЯ СПОРТУ ЯК ПРОБЛЕМА КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЇ Й ЕВРИСТИЧНІСТЬ ДОСЛІДНИЦЬКОГО ПОТЕНЦІАЛУ

У статті акцентується, що спортивна діяльність є достатньо складною для дослідження проблемою як через її комплексність, так і через значення для сучасних трансформаційних процесів у суспільстві. Стверджується, що спорт сьогодні уособлює собою не стільки соціокультурні практики, а повноцінно представляє одну із сфер буття людини, володіючи відповідним набором філософських концептів, методичних практик, теоретико-методологічним інструментарієм для дослідження соціокультурної реальності. Розглядається проблема становлення філософії спорту з точки зору суспільного постулу, а також окреслюються дослідницькі можливості філософії спорту на сучасному етапі розвитку соціуму. Зазначається, що продуктивне розгортання філософії спорту як самодостатньої галузі сучасної філософії можливе тільки за умови ревізії ролі тілесності в спортивних проблемах. У західній філософській традиції ще у середині ХХ ст. відбулося визнання необхідності виокремлення філософії спорту як окремої галузі сучасного філософського знання для успішного дослідження спортивної проблематики в умовах ускладненої соціокультурної динаміки. У вітчизняній традиції кристалізація філософії спорту відбувається лише останніми роками, що не знижує евристичності потенціалу підходів філософії спорту для розв'язання протиріч розвитку вітчизняної спортивної галузі.

Ключові слова: філософія спорту, діяльність, знання, соціум, спорт, тілесність, фізична культура.

Завальнюк Е. В. Філософія спорту як проблема концептуалізації і евристичність дослідницького потенціалу. В статті акцентується, що спортивна діяльність є достатньо складною для дослідження проблемою, як із-за її комплексності, так і через значення для сучасних трансформаційних процесів в суспільстві. Утверджується, що спорт сьогодні олицетворяє собою не стільки соціокультурні практики, а повноцінно представляє одну із сфер буття людини, маючи відповідний набір філософських концептів, методических практик, теоретико-методологічним інструментарієм для дослідження соціокультурної реальності. Розглядається проблема становлення філософії спорту з точки зору суспільного розвитку, а також визначаються дослідницькі можливості філософії спорту на сучасному етапі розвитку соціуму. Відзначається, що продуктивне розкриття філософії спорту як самодостатньої галузі сучасної філософії можливо тільки при умові ревізії ролі телесності в спортивних проблемах. В західній філософській традиції ще в середині ХХ в. відбулося визнання необхідності виділення філософії спорту як окремої галузі сучасного філософського знання для успішного дослідження спортивної проблематики в умовах ускладненої соціокультурної динаміки. В українській традиції кристалізація філософії спорту відбувається тільки в останні роки, що не зменшує евристичності потенціалу підходів філософії спорту для розв'язання суперечливих питань розвитку української спортивної галузі.

Ключові слова: філософія спорту, діяльність, знання, соціум, спорт, телесність, фізична культура.

Zavalniuk Elena. The philosophy of sport as a problem of conceptualization and the heuristic of research potential. The article focuses on the fact that sports activity is a rather difficult problem for research because of its complexity and importance for modern transformation processes in society. It is argued that sport today represents not so much sociocultural practices but fully represents one of the spheres of human being, having the appropriate set of philosophical concepts, methodological practices, theoretical and methodological tools for the study of sociocultural reality.

The problem of the development of the philosophy of sport from the point of view of social development is considered, as well as the research possibilities of the philosophy of sport at the present stage of the development of society are determined. The author succeeded in reconstructing the system of changes in social attitudes towards sports activities from the times of ancient India, China, and antiquity to the beginning of the 21st century. The conducted socio-cultural excursion showed the complex nature of the relationship that existed throughout the centuries between philosophy and sport.

At the same time, further development of ideas about the role of ancient philosophy in developing the fundamental principles of sport as a socio-cultural phenomenon. An important social status of sports activity in sociocultural dynamics initiates research in the field of social philosophy, philosophy of education, philosophical anthropology, ethics and aesthetics. It is noted that a productive consideration of the philosophy of sport as a self-sufficient branch of modern philosophy is possible only subject to the review of the role of physicality in sports problems. It was the underestimation of the problems of corporeality, in the opinion of the author, and was one of the deterrent factors that prevented the philosophy of sport from declaring itself - it dissolved in various directions of philosophical anthropology, philosophy of culture, social philosophy, and the like. In Western philosophical tradition in the middle of the twentieth century the recognition of the need to emphasize the philosophy of sport as a separate branch of contemporary philosophical knowledge has been recognized for the successful study of sports issues in a context of complicated sociocultural dynamics. In the domestic philosophical tradition, the crystallization of the philosophy of sport takes place only in recent years, which does not reduce the heuristic potential of the philosophy of sport approaches to resolve the contradictions of the development of the domestic sports industry.

Key words: the philosophy of sport, activity, knowledge, social, sport, physicality, physical culture.

Постановка проблеми. У попередніх дослідженнях нам вдалося окреслити сутність та соціальну роль феноменів спорту та фізичної культури, а також розкрити низку теоретичних питань, пов'язаних із розумінням людини як суб'єкта і об'єкта спортивної діяльності. Здійснені дослідницькі кроки дозволяють стверджувати, що спортивна діяльність є достатньо складною для дослідження проблемою як через її комплексність, так і через значення для сучасних трансформаційних процесів у суспільстві [3, с. 57]. Можемо стверджувати, що спорт сьогодні уособлює собою не стільки соціокультурні практики, а повноцінно представляє одну із сфер буття людини, володіючи відповідним набором філософських концептів, методических практик, теоретико-методологічним інструментарієм для дослідження соціокультурної реальності.

Ми не є самотніми у цій позиції – низка дослідників стверджує можливість пошуку плідних дослідницьких інструментів для аналізу теоретичних проблем, асоційованих із феноменом спорту. Більшість із них сходиться на думці, що цією дослідницькою методологічною стратегією може виступити філософія спорту як окрема, самодостатня галузь філософського знання. У нашому дослідженні ми здійснимо спробу розглянути проблему становлення філософії спорту з точки зору суспільного поступу, а також окреслити дослідницькі можливості філософії спорту на сучасному етапі розвитку соціуму.

Аналіз літературних джерел показав, що теоретико-методологічні аспекти філософії спорту досліджували С. Бацунов, А. Берг, В. Білогур, В. Бугуйчук, М. Візитей, В. Видрін, Б. Вяткін, М. Ібрагімов, Є. Ільїн, Д. Константінов, П. Кузнєцов, Г. Ложкін, У. Морган, Дж. Хоберман та ін. Концептуальні спроби обґрунтувати соціальне значення спорту були реалізовані в працях філософів, починаючи із першої половини ХХст. Л. Вітгенштейн, М. Хайдеггер, Х. Ортега-і-Гассет, Ж. П. Сартр, Й. Хейзінга та ін.

Мета статті (постановка завдань) полягає в обґрунтуванні соціального буття філософії спорту як проблеми концептуалізації й евристичності дослідницького потенціалу. Зазначена мета зумовлює необхідність вирішення завдань: проаналізувати проблему концептуалізації соціального буття філософії спорту, окреслити соціокультурне значення

філософії спорту в різних культурах та різних історичних періодах, виявити концептуальні й евристичні особливості дослідницького потенціалу функціонування філософії спорту.

Виклад основного матеріалу дослідження. Станом на сьогодні, спорт має найбільшу в людській історії кількість спортсменів та вболівальників, він активно включений у складні сучасні соціально-економічні процеси та процеси культурного виробництва, що ініціює широку фахову філософську дискусію щодо соціального статусу спортивної діяльності. Є потреба продемонструвати, що спортивна діяльність як складова соціальної діяльності людини поставала предметом філософських досліджень з давніх часів, проте, концептуальне оформлення філософських теорій спорту в соціальний підрозділ філософського знання відбувся лише у другій половині ХХ ст. Чи маємо ми достатні підстави говорити, що філософські питання спорту і фізичної культури постали предметом досліджень лише у ХХ ст.? З одного боку, так, тому що категорійно-понятійний апарат спорту і фізичної культури принципово оформився лише в минулому столітті. З іншого боку, спортивна діяльність із широким спектром складних філософських проблем, у неконцептуалізованому вигляді тісно вплетена у філософську думку представників багатьох шкіл і напрямків, від доби Стародавнього Китаю й Індії та Античності.

На користь цього, наведемо наступну аргументацію одного із засновників філософії спорту у західній традиції У. Моргана: "Філософія занадто довго нехтувала спортом. Хоча в філософії склалася традиція розгляду форм життя, що мають велике значення для суспільства і людей (філософія релігії, мистецтва, науки і освіти), спорт, незважаючи на свій вплив на такі різні культури, як культура Стародавньої Греції і сучасної Америки, так і не удостоївся скільки-небудь серйозної філософської уваги. Звичайно, були і винятки. Наприклад, Платон і Аристотель схвально та іноді навіть захоплено писали про гру і спорт, а більш сучасні філософи – такі, як Ніцше і Хайдеггер, – використовували гру як метафору для визначення своїх особливих світоглядів. Сартр і Вітгенштейн зверталися до понять спорту і гри при розробці своїх впливових концепцій людського існування і мови. Але в цілому більшість філософів просто ігнорувало спорт, вважаючи його занадто несуттєвим для того, щоб витратити на нього свій час" [6].

Як свідчить історія розвитку фізичної культури, окремі питання досліджуваної проблеми в різні часи були предметом вивчення в педагогіці, психології та естетиці. Переважна більшість дослідників вважає, що спорт як соціокультурний феномен зародився в добу Античності та, відповідним чином, постав предметом теоретичної розробки тогочасних представників філософської думки. Ми ж солідаризуємося із підходом, який відстоює можливість інтерпретувати давньоіндійську та давньокитайську філософські традиції такими, які започаткували постановку проблематики спорту в історії філософії: "Антропоморфна філософія Древньої Індії та Китаю дбала про збереження гармонії природного й духовного начал людини, а також про цілісну, органічну її єдність зі світом. За допомогою філософії, релігії, міфології, набуті емпіричні знання древні люди в певних ритуальних діях регламентували та насаджували навички й звички занять фізичними вправами, що сприяло відновленню функцій організму, його оздоровленню. Поза цією історичною традицією сучасники не могли б говорити ні про яку "фізичну культуру" [5, с. 9].

Послідовним щодо ствердження потреби вести відлік від філософської традиції давніх Індії та Китаю є М. Ібрагімов, який наголошує: "Витоки культивування співрозмірності фізичної тілесності людини із Всесвітом знаходимо у синкретичній антропоморфній культурі Стародавніх Індії та Китаю. Заняття фізичними тілесними вправами тут розглядали як різновид духовної практики, оскільки весь світ сприймали як людиноподібне, духовне явище. У ведичній культурі тілесність інтерпретовано як складову духовного, людиноподібного світу, де природа, що оточує людину, дихає, відчуває, має свій голос, розум і немовби підказує їй, як правильно і гармонійно з нею жити. Індійська йога, дзен-буддизм, китайський даосизм тощо уподібнюють фізичні вправи природним конструкціям побудови всього живого у світі – рослин і тварин" [4, с. 104].

Як вже зазначалося: "Продуктивне розгортання філософії спорту як самодостатньої галузі сучасної філософії можливе тільки за умови ревізії ролі тілесності в спортивних проблемах. Саме недооцінка проблем тілесності, на нашу думку, і виступала одним із стримуючих чинників, які не дозволяли філософії спорту заявити про себе – вона розчинялась у різних напрямках філософської антропології, філософії культури, соціальної філософії тощо" [2, с. 212].

Звертаючись до античного досвіду інтерпретації філософських проблем спорту, варто зазначити, що важливим соціокультурним феноменом, який актуалізував філософські дискусії довкола ролі спорту в бутті людини і суспільства постали Олімпійські ігри. Для нас є цікавим саме той факт, що, незважаючи на діапазон етичних оцінок феномена Олімпійських ігор, можна стверджувати, що саме вони заклали фундамент для спортивної діяльності, запропонували цілісну систему аксіологічних засад спортивної діяльності.

На сьогодні є протиріччя щодо ідеалів олімпійського руху, які виникли й об'єктивно існували в далекі античні часи, і процесом його політизації/націоналізації. Дійсно, основи сучасної системи виховання (зокрема, й фізичного) своїм корінням уходять у Античність, а її основа складала триєдність фізичного, музичного та інтелектуального розвитку, здатна, на думку тогочасних греків, забезпечити процеси виховання гармонійної особистості.

Разом із тим, концепція олімпізму у теоретичній площині вперше якісно була представлена у роботах відомого суспільного діяча П'єра де Кубертена. Особливе місце у його наукових розвідках займала ідея виявлення виховного потенціалу олімпійського спорту, його можливості щодо виховання підростаючих поколінь на засадах високої моральності. Вищезгаданий автор здійснив успішну спробу концептуалізувати гуманістичний потенціал ідеї олімпізму та, що дуже важливо, популяризувати її по усьому світу, радикально трансформуючи ставлення до олімпійського спорту у десятках, а, згодом, сотнях країн світу.

Щодо потенціалу філософських ідей Кубертена для концептуального оформлення філософії спорту, то М. Ібрагімов стверджує наступне: "Сучасним теоретичним підґрунтям формування філософії спорту можуть бути ще недостатньо осмислені як у теорії, так і в практиці педагогіки філософські ідеї П'єра де Кубертена, ім'я якого асоціюється з відродженням Олімпійських ігор під час перебудови західноєвропейської системи освіти. П. де Кубертен відродив ідеал "калокагатії" (грецьк. kalokagathia, від kalos – прекрасний та agatos – добрий), що у давньогрецькій філософії означало гармонію тіла та душі, поєднання зовнішніх чеснот із внутрішніми, духовними, моральними чеснотами" [4, с. 105-106].

Відповідне місце цій проблемі відводилось і в трактатах батьків-фундаторів середньовічної культурно-філософської (теологічної) традиції. Відродження, здавалося б, повернулось до античності й на більш високому рівні поставило проблему єдності фізичного і духовного в людині як проблему першочергового значення. Однак подальша політизація й технізація суспільства не давала можливості розкрити її в тому розумінні, в якому вона постає як загальнолюдська, соціальна і невідкладна для збереження людини, цивілізації і культури. Проблема спорту у філософії цього часу розглядалась вкрай побіжно і безсистемно. Деякі дослідники наголошують, навіть, на тотальній неувазі до неї з боку серйозних філософів протягом кількох століть. Наші розвідки дозволяють говорити про справжнє "повернення" спорту як філософської проблеми наприкінці XIX ст.: такі видатні філософи, як Л. Вітгенштейн, Ф. Ніцше, Ж. П. Сартр і М. Гайдеггер постійно тримали її в полі своєї філософської рефлексії, підкреслювали життєдайність спортивної діяльності, її розважальну привабливість як гри та феномена загальної культури людини і людства.

Серед концепцій, які обґрунтовували роль гри в бутті суспільства та значно вплинули на розвиток наук про спорт, одне із ключових місць посідають підходи Х. Ортеги-і-Гассета. Зазначений теоретик початку XX ст. обґрунтовував тезу, що джерелом виникнення спорту є вільна гра життєвих сил, які породжують спонтанне, антиекономічне, надлишкове зусилля, а саме спортивне зусилля дослідник ставить вище трудового, бо в житті найнеобхідніше те, що є надлишковим, інше ж буде затоптане в землю: при цьому, якщо вимушене, неминуче зусилля назвати працею, то кращим прикладом безцільного зусилля є спорт [7, с. 207].

Не менш цікаву та відносно сучасну концепцію спорту запропонував у своїх працях Й. Хейзінга. Досліджуючи його вчення, М. Ібрагімов наголошує, що Й. Хейзінга "робить три категоричних вислови, що спричинили бунт у фізкультурно-спортивному середовищі: 1) спорт у нинішньому суспільному житті посідає місце осторонь від власне культурних процесів, які відбуваються поза ним; 2) спорт є радше самостійним вираженням агональних інстинктів, ніж чинником плідного почуття солідарності; 3) хоч би яким було його значення для учасників змагань та глядачів, він залишається безплідною функцією, в якій стародавній ігровий чинник встиг відмерти" [4, с. 104].

У цьому ж контексті розгортались філософсько-культурологічні та педагогічні дослідження спорту і виховання особистості. "Підготовчими у становленні "філософії спорту" вважають праці Г. Слашера (США) "Людина, спорт та існування" (1967), Е. Метені "Рух і значення" (1968). Книга знаменитого Пола Вейса "Спорт: філософське дослідження" змусила його колег філософів-аналітиків звернути увагу на культурологічну значущість спорту. Остаточо самостійний статус як міжгалузевий напрямок у наукознавстві "філософія спорту" здобула після створення 1972 року міжнародної наукової організації "Філософське товариство з вивчення спорту", результати дослідження якого висвітлюють з 1974 року у періодичному виданні "Журнал з філософії спорту" [3, с. 106].

Дедалі впевненіше лунають заклики щодо визнання філософії спорту як самодостатньої окремої галузі філософського знання. Характеризуючи сучасність як епоху постмодерну, В. Білогур зазначає наступне: "Для філософії постмодерну спорт представляє найважливішу сферу культурної і соціальної практики людини, що пропонує демонстрацію дієвості філософських концептів соціальної і культурної реальності. Принциповим для філософії спорту постмодернізму є те, що спорт – це культурна практика, одна із сфер буття людини. Відповідно можлива концентрація на різних аспектах спорту: "спорт як гра", "спорт як шоу", "спорт як техніка тіла", "спорт як перформативна (міметична) практика", "спорт як видовище", "спорт як культурна і соціальна технологія", "спорт як фізична (соматична) культура" [1, с. 221]. Інтуїтивно стає зрозумілим, що, окрім перелічених дослідницьких сюжетів, які властиві постмодерній методологічній традиції, надзвичайно важливий для соціокультурної динаміки феномен спорту ініціює запити до філософії освіти, проблематизуючи питання щодо виховного потенціалу спорту, його можливостей у розбудові патріотичних світоглядних орієнтацій; до філософської антропології та культурологічних досліджень, ставлячи запити щодо ревізії статусу тілесності в сучасній соціокультурній динаміці в цілому, та спорті, зокрема; прояснення потребують складні питання, які стосуються дослідження спорту як багатовимірного етичного та естетичного феноменів і т. ін. Цей факт дозволяє стверджувати потребу в остаточному визнанні філософії спорту у вітчизняній філософській традиції як окремої галузі за аналогією з філософією освіти, філософією науки тощо. Такий крок вже успішно реалізований у західному філософському дискурсі, в якому історія філософії спорту існує приблизно півстоліття.

Висновки. Переходячи до формулювання висновків, хотілося б зазначити, що нам вдалося реконструювати систему змін суспільних поглядів на спортивну діяльність від доби стародавніх Індії, Китаю, Античності до початку XXI ст. Здійснений соціокультурний екскурс продемонстрував ускладнений характер взаємин, які існували впродовж століть між філософією та спортом. При цьому подальшого розвитку набули уявлення щодо ролі Античної філософії у напрацюванні фундаментальних принципів розгляду спорту як соціокультурного феномена.

Безпосередньо ж концептуальні спроби обґрунтувати соціальне значення спорту успішно були реалізовані в працях філософів, починаючи із першої половини XX ст. (Л. Вітгенштейн, М. Хайдеггер, Х. Ортега-і-Гассет, Ж. П. Сартр, Й. Хейзінга тощо), що логічно співпало із спробами спортивної діяльності закріпити за собою "соціальну нішу" у тогочасному суспільстві.

Продуктивне розгортання філософії спорту як самодостатньої галузі сучасної філософії можливе тільки за умови ревізії ролі тілесності в спортивних проблемах. Важливий соціальний статус спортивної діяльності в соціокультурній динаміці ініціює дослідження в галузі соціальної філософії, філософії освіти, філософської антропології, етики та естетики. У західній філософській традиції ще у середині XX ст. відбулося визнання необхідності виокремлення філософії спорту як окремої галузі сучасного філософського знання для успішного дослідження спортивної проблематики в умовах ускладненої соціокультурної динаміки. У вітчизняній традиції кристалізація філософії спорту відбувається лише останніми роками, що, проте, не знижує евристичності потенціалу підходів філософії спорту для розв'язання протиріч розвитку вітчизняної спортивної галузі.

Література

1. Білогур В. Є. Філософія спорту епохи постмодерну: соціально-філософський контекст. Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії. 2016. Вип. 65. С. 221–231.

- 2.Завальнюк О. В. Спортивні аспекти тілесності у контексті сучасних філософських проблем. Науковий часопис. Серія 15: Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт). 2018. Вип. 3К (97). С. 210–213.
- 3.Завальнюк О. В. Феномен спорту: від філософської теорії до сучасних практик: монографія. Київ: НПУ імені М. П. Драгоманова, 2017. 384 с.
- 4.Ібрагімов М. Філософія спорту в генезі історико-культурологічних студій та у вітчизняних перспективах. Філософська думка. 2014. №1. С. 97–110.
- 5.Ібрагімов М. М. «Філософія спорту» – новий напрям у фізкультурно-спортивному наукознавстві? Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві. 2011. № 3. С. 6–12.
- 6.Морган У. Философия спорта : исторический и концептуальный обзор и оценка ее будущего // Логос. – 2006. – № 3. URL: <http://magazines.russ.ru/logos/2006/3/mo9.html>.
- 7.Ортега-и-Гассет Х. Эстетика. Философия культуры. М.: Искусство, 1991. 317 с.

Reference

- 1.Bilogur V. E. (2016) "Philosophy of sport of the postmodern era: socio-philosophical context". Humanitarian Bulletin Zaporizhzhya State Engineering Academy, issue 65, pp. 221–231.
- 2.Zavalniuk O. V. (2018) "Sports aspects of corporeality in the context of contemporary philosophical problems". Scientific journal series 15: Scientific and pedagogical problems of physical culture (physical culture and sports), issue 3K (97). pp. 210–213.
- 3.Zavalniuk O. V. (2017) "The phenomenon of sport: from philosophical theory to modern practice": a monograph. Kyiv: of NPU names M. P. Drahomanov, 2017. 384 p.
- 4.Ibragimov M. (2014) "Philosophy of sport in the genesis of historical and cultural studies and in domestic perspectives". Philosophical thought, no 1, pp. 97–110.
- 5.Ibragimov M. M. (2011) "Philosophy of sport" - a new direction in physical culture and sports science science?" Physical education, sports and health care in modern society, no 3, pp. 6–12.
- 6.Morgan William J. "The philosophy of sport: a historical and conceptual overview and a conjecture regarding its future". Logos – 2006. – № 3. URL : <http://magazines.russ.ru/logos/2006/3/mo9.html>.
- 7.Ortega-i-Gasset X. (1991) "Aesthetics. Philosophy of culture". M.: Art, 1991. 317 p.

УДК 378.14 : 331.103.2 : 614.2

Завидівська Н. Н., Завидівська О. І.
Львівський державний університет фізичної культури, м. Львів

ОСОБЛИВОСТІ ЗМІСТУ ЗДОРОВ'ЯОРІЄНТОВАНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ МЕНЕДЖЕРІВ

У статті обґрунтовано сучасні ідеї змісту професійної підготовки майбутніх менеджерів, що можна використати для формування у них здоров'яорієнтованих управлінських навичок. Окреслено основні етапи процесу здоров'яорієнтованої фахової підготовки студентів-управлінців. Виокремлено основні типи здоров'язбережувальних навчальних стратегій у системі професійної підготовки студентів-управлінців. Розкрито сутність змісту навчання дією (через діяльність) здоров'яорієнтованим управлінським навичкам майбутніх менеджерів.

Ключові слова. Майбутні менеджери, здоров'язбережувальне навчання, здоров'яорієнтована професійна освіта, технології, студенти-управлінці.

Завыдивская Наталия Назаровна, Завыдивская Ольга Игоревна Особенности содержания здоровьеориентированной профессиональной подготовки будущих менеджеров. В статье обобщены современные идеи содержания профессиональной подготовки будущих менеджеров, что можно использовать для формирования у них здоровьеориентированных управленческих навыков. Очерчены основные этапы процесса здоровьеориентированной профессиональной подготовки студентов-управленцев. Выделены основные типы здоровьесберегательных учебных стратегий в системе профессиональной подготовки студентов-управленцев. Раскрыто сущность содержания обучения действием (через деятельность) здоровьеориентированным управленческим навыкам будущих менеджеров.

Ключевые слова. Будущие менеджеры, здоровьесберегательное обучение, здоровьеориентированное профессиональное образование, технологии, студенты-управленцы.

Zavydivska Nataliia, Zavydivska Olga Igorivna, Features of the content of health-oriented professional training of future managers. The modern ideas of the content of professional training of future managers, which can be used for formation their health-oriented management skills, are grounded in the article. The main stages of the process of health-oriented professional training of students-managers are outlined. The main types of health-preserving educational strategies in the system of professional training of students-managers are singled out. The essence of the content of training by the activity (through activity) of the health-oriented managerial skills of future managers is disclosed.

Modern management is presented as a system of active practical actions, based on new interactive ideas of health-oriented management. It is declared the necessity of modern managers' training for, first of all, the human resources management and then – economic processes management in order to enrich business structures.

The idea of the necessity the development of creativity in health-oriented management of future managers is presented. The point is that the fact that creative approaches to the organization of the educational and cognitive professional component of the